

man ved disse ikke alene maa regne med den øjeblikkelige Besparelse, men ogsaa med Besparelser i Fremtiden i det enkelte Tilfælde.

Med Hensyn dernæst til en nærmere Angivelse af den Udgift, som Udvalgets Forslag maa antages at ville medføre, er man meget vanskeligt stillet, baade fordi man savner Grundlag for en Bedømmelse af Størrelsen af de Udgifter, der allerede medgaar til de nævnte Formaal paa forskellige Konti, herunder ikke mindst ved Forsørgelsesvæsenet, og fordi man yderligere savner Grundlag for nærmere Beregning over, hvor mange Tilfælde Nyordningen kan antages at ville omfatte og dermed, i hvor mange Tilfælde Hjælp i en eller anden Retning kan tænkes at blive nødvendig.

For saa vidt angaar de to sidstnævnte Spørgsmaal kan man dog give et Skøn under Hensyn dels til de af Socialraadet i sin Tid fremsatte Bemærkninger, dels til det iøvrigt foreliggende Materiale, jfr. de statistiske Oplysninger foran. Socialraadet anslog, at det Antal Personer, som vilde falde ind under dets Forslag, vilde udgøre mindst 5—10 000, og hertil maa nu lægges et Tal for de Personer, der omfattes af nærværende Udvalgs Forslag, men ikke af Socialraadets Forslag. Efter Oplysningerne ved Invaliditetstællingen i 1916 og i Invalidforsikringsraadets Statistik vil man skønne, at Tillæget til Socialraadets Tal maa være mindst lige saa stort som dette, saaledes at man vil mene, at mindst ca. 20 000 Personer vil falde ind under nærværende Udvalgs Forslag. Man skal i denne Forbindelse henvise til, at Invalidforsikringsraadet i de hidtil forløbne Aar har givet Afslag paa Begæring om Invalidrente i ialt godt 12 000 Tilfælde, og at de paagældende Tilfælde maa formodes praktisk taget at omfatte alle de forsikrede, hvis Erhvervs-evne vel efter Raadets Kendelse ikke er nedsat til $\frac{1}{3}$ eller derunder, men som dog har haft betydelige Vanskeligheder med at klare sig ved erhvervsmæssigt Arbejde. Man skal yderligere henvise til, at det nuværende Antal af Invalidrentenydere er ca. 24 000, og at Antallet af Invalidere under 50 Aar efter Resultaterne ved Invaliditetstællingen i 1916 maa anslaaes til ca. 30 000, hvorved bemærkes, at adskillige Invaliditetstilfælde sikkert ikke blev meddelt ved Tællingen i 1916, men at paa den anden Side en Del mindre betydende Invaliditetstilfælde maa antages at være regnet med, jfr. foran. Disse forskellige Oplysninger peger formentlig ogsaa i Retning af, at Antallet af de Personer, der vil falde ind under nærværende Udvalgs Forslag, ikke tør anslaaes til mindre end ca. 20 000.

Med Hensyn dernæst til den aarlige Tilgang af nye Tilfælde skal man først henvise til de i det statistiske Afsnit meddelte Oplysninger, hvorefter man kan regne med, at der aarlig indtræffer ca. 400 Ulykkestilfælde, som anmeldes til Arbejderforsikrings-Raadet, og som vil falde ind under nærværende Udvalgs Forslag. Hertil kommer, at man ifølge en af »Samfundet og Hjemmet for vanføre« foretaget Beregning maa antage, at der til nævnte Institution aarlig anmeldes 3—400 nye Tilfælde af betydeligere Vanførhed m. v. Og endelig vil der aarlig komme et Antal andre nye Invaliditetstilfælde af den Art, som har Interesse for nærværende Udvalg, og dette Antal maa, navnlig efter de af Invalidforsikringsraadet gjorte Erfaringer, herunder den aarlige Tilgang af Invalidrentebegæring m. v., anslaaes til snarere at udgøre henimod et Par Tusind Tilfælde end et mindre Antal. Man maa saaledes formentlig være forberedt paa en aarlig Tilgang af 2—3 000 Invaliditetstilfælde udover dem, i hvilke der allerede nu kan træffes Foranstaltninger efter Invalidforsikringsloven.

Med Hensyn dernæst til de forventede aarlige nye Udgifter for Invalidforsikringsfondens Midler skal man først bemærke, at der i langt det overvejende Antal af Tilfælde enten slet ikke bliver Tale om Udgifter, idet de paagældende Invalidere ved egne Midler ved Hjælp fra Sygekassen eller paa anden Maade uden videre Foranstaltninger bringes i Vej, eller der alene bliver Tale om Foranstaltninger i Retning af Raadgiveness